

DE BELOONING

Ja, 't is toch eigenlijk wel zielig, dat kind daar zoo aan 't werk te zien. Met hoeveel zorg en moeite schuurt zij de koperen pot blank en glanzend. Ze werkt, alsof ze met een gewichtigen arbeid bezig is. En toch, nutteloozer arbeid is er bijna niet. Nu ja, 't is natuurlijk goed, dat alles schoon en zindelijk is, maar *wij* zouden toch niet gaarne de taak van dat meisje overnemen. *Wij* hebben wellicht *verhevener* gedachten, dromen van een *levenswerk*, dat eenmaal het onze zal zijn.

* * *

Ik herinner mij, dat ik eens, toen ik militair was, op de rustkamer het hoofdstel van een paard heb moeten reinigen. Dat was nog niet zoo gemakkelijk. Ik kreeg een emmer met water, een bakje met schuurzand en een houtje. En daarmee kon ik aan den arbeid gaan.

Het geval scheen hopeloos. Klaarblijkelijk had het hoofdstel, nadat het gebruikt was, er al een paar dagen gelegen. Het was dof en beslagen en 't aantal zwarte vlekjes er op, was reeds zeer groot. Die vlekjes moesten er af en die dofheid moest weg. Elke vierkante centimeter moest, om zoo te zeggen, afzonderlijk behandeld worden, als je het goed zou doen.

Heel blij was ik met dit werk niet. Stel je voor, 't was toch in elk geval maar het hoofdstel van een paard. Eerlijk gezegd, voor dien arbeid voelde ik me toch wel wat te hoog. Maar er hielp niets aan, ik moest aan 't werk en ik ging aan 't werk. O, wat ging dat langzaam. Wat zand op het metaalwerk, een weinig water er bij, en dan maar wrijven met het stukje hout. Telkens eens navegen met een doek, om het resultaat te zien.

Nu, het resultaat was er. Zoo'n zwart vlekje b.v. zag je langzamerhand kleiner worden. 't Duurde een kwartier of nog langer en dan, eindelijk, was het weg. Dan begon je met een ander vlekje.

Hoelang ik aan 't werk geweest ben, weet ik niet meer. Maar ik weet wel, dat ik, lang vóór de arbeid als geëindigd kon worden beschouwd, met voldoening naar het resultaat zag.

Dat hoofdstel glom straks als zilver. Alles, alles was blank. Met vreugde zag je, vooral als je de blanke deelen eens even een onderdompeling in den emmer deed ondergaan, hoe mooi het wel werd.

Dien dag heb ik iets geleerd. Ik heb geleerd, dat er in *elk* werk een belooning is en dat je er voldoening van kunt hebben.

Zóó is het ook met het meisje op de plaat. Als de pot al glanzender en al glanzender wordt, dan komt er ook een glans op dat meisjesgezicht. Een glans van vreugde.

Terwijl ze bezig is, fantaseert ze, naar meisjesaard. Wat ziet ze al niet in dat koperwerk. Het is

voor haar een spiegel en hoe meer ze werkt, hoe duidelijker ze ook er haar beeld in ziet. En in haar gedachten is ze al bezig, zich op te schikken en op te strikken zooals het behoort.

Die mooie glans doet haar denken aan mooie en prettige dingen. Er ligt nu, nu ze bijna gereed is, zoo iets feestelijks over haar koperwerk. Wie weet, waar ze *nu* mee bezig is. Met een huwelijksfeest misschien, of met een blijde, komende gebeurtenis.

Straks zal moeder komen, om haar te prijzen. Dan wacht haar nieuwe voldoening. Maar de grootste voldoening heeft ze toch al verkregen, tot haar onvervreemdbaar eigendom. Zij heeft nu reeds de belooning van haar arbeid.

* * *

En is het zoo niet goed? Zouden de *kleine* dingen van het leven onze opmerkzaamheid niet waard zijn? En zouden we ze wel met zooveel zorg verrichten, als we de belooning van den arbeid niet hadden?

Er wordt ons geleerd, dat we getrouw moeten zijn in het kleine, als we tenminste ook in het groote getrouw willen bevonden worden.

Wat is ten slotte groot of klein? Dacht gij, dat een mooi-gepoetste koperen pot niet van groote betekenis kan wezen? Voor 't meisje misschien, of voor haar huisgenooten, wat doet het er toe? Die koperen pot wordt straks mee naar binnen genomen en pronkt op de gewone plaats.

Misschien vele, vele jaren later, zal een bedroefde vrouw denken aan den koperen pot in het huis van haar ouders en dan zal ze een stuk van het zonnig verleden terughebben en God zal er haar mee troosten in haar smart. Dat heeft dan deze koperen pot gedaan, die ze in haar verbeelding ziet glanzend, zooals in de dagen van weleer. Wat trekt ten slotte den moeden zwerver naar het ouderlijk huis? Misschien het blikkeren van de zon in een kleine heldere glasruit. Zou het dan niet de moeite waard zijn, de glasruit helder te houden?

In Gods leerschool leeren we ook de kleine dingen te doen met vreugde. In den arbeid zelf vinden we reeds onze belooning.

Grootere belooning wacht ons, als we zien, dat God onze *kleine* dingen neemt, om er met Zijn almachtige hand een *groot* werk mee te doen.

Dan leeren we klein te worden en nederig. Dan gaan we aan onzen *kleinen* arbeid en werken er aan, alsof we de wereld er mee konden omkeeren.

Wij, dwaze menschen, onderscheiden ook vaak niet goed. Wij noemen groot, wat God klein noemt en wij denken klein te zijn, wat toch in Gods oogen groot is.

Waarom zouden wij dan den dag der kleine dingen verachten?

K.

DE BELOONING.

Naar een schilderij.